

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1Tos/92/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217010174
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petr Kaňa
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4217010174.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Štefana Hrvolu a JUDr. Lenky Kováčovej v trestnej veci odsúdeného P. A. s spol., o sťažnosti odsúdeného P. A. proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 05.10.2017, sp.zn. 3Nt/9/2017, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. novembra 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného P. A., narodeného XX.XX.XXXX

z a m i e t a,

pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Komárno (ďalej len „súd I. stupňa“) podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného P. A. na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Komárno z 15.12.2016, č.k. 3T/102/2016-1181.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení odsúdený sťažnosť, ktorú následne písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu.

Vyslovil v nej názor, že podmienky obnovy konania uvedené v § 394 odsek 1 Trestného poriadku naplnené boli. Zdôraznil nevyhnutnosť dodržiavania základných zásad trestného konania.

K skutku z 05.04.2016 rozsudku, ktorým bol odsúdený v pôvodnom konaní, uviedol, že tento skutok nespáchal. Už v prípravnom konaní neboli zaistené akékoľvek stopy po násilnom vniknutí. Odsúdený P. Stojka priznal, že on vytlačil pootvorené okno zaistené len na vetranie, avšak podľa neho (odsúdeného) nie je možné takýto typ okna zaistiť na vetranie. Preto je potrebné vykonať k tejto otázke previerku výpovede na mieste.

K skutku z 21.04.2016 uviedol, že ani v tomto prípade neboli zistené stopy po násilnom vniknutí. Uvedený priestor bol úplne otvorený, nebol uzamknutý a nebolo potrebné do neho vniknúť násilím (poukazujúc na § 122 odsek 4 Trestného zákona).

K skutku z apríla 2016 (ohľadne bytu na Gazdovskej ulici v Komárne) uviedol, že okno bolo otvorené, nebolo uzamknuté, preto nebolo potrebné vyvinúť žiadne úsilie ani násilie s cieľom vniknutia do bytu. Ani v tomto prípade nie sú splnené podmienky v zmysle § 122 odsek 4 Trestného zákona.

Neobstojí preto v odsudzujúcom rozsudku použitá právna kvalifikácia uvedených skutkov. Pokiaľ bol skutkový stav ustálený na podklade výpovede odsúdeného P. Q., poukázal na to, že menovaný je negramotný a nevie súvisle opísať žiadne skutočnosti.

Je presvedčený, že v prípade vykonania ním navrhnutých úkonov dokazovania vyjdú najavo nové skutočnosti, ktoré budú znamenať zásadnú zmenu v jeho prospech.

Navrhol preto, aby nadriadený súd zrušil napadnuté uznesenie a sám rozhodol tak, že obnovu konania v jeho prospech povolí.

Krajský súd v Nitre na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia i konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného je nedôvodná.

Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo (okrem iného aj) právoplatným rozsudkom, sa povolí ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Nadriadený súd poukazuje na to, že konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v citovanom zákonom ustanovení. Z hľadiska splnenia podmienok pre povolenie obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo o dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, vedel navrhovateľ, ale či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli skôr súdu známe. Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, a ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania treba preukázať novými dôkazmi. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní (môže to byť aj výpoveď predtým nevypočutého svedka), ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom (napr. zmena výpovede v pôvodnom konaní vypočutého svedka). Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov. V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania súd nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní, nakoľko, ako je zrejmé aj z § 394 odsek 1 Trestného poriadku, inštitút obnovy konania ako mimoriadny opravný prostriedok slúži primárne na nápravu rozhodnutí, ktoré sú nesprávne preto, že boli urobené na základe nesprávnych skutkových zistení (práve ako dôsledku nezohľadnenia dôkazov a skutočností súdu skôr neznámých).

Existencia nových skutočností a dôkazov súdu v pôvodnom konaní neznámých je pritom len jednou z podmienok pre povolenie obnovy konania, nakoľko, aby bolo možné obnovu konania povoliť, je nevyhnutné (ako to vyplýva z § 394 odsek 1 Trestného poriadku), aby k nej pristúpila aj ďalšia podmienka, že ide o skutočnosti a dôkazy spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste.

Odsúdený bol v pôvodnom konaní (označeným vo výroku napadnutého uznesenia) právoplatne uznaný za vinného z 3 čiastkových útokov (vymedzených v bodoch 6 až 8 rozsudku), ktorých sa mal dopustiť spoločným konaním so spoluodsúdeným P. Q., právne posúdených ako čiastočne dokonaný a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona, v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona spáchaný pokračovací zločin krádeže podľa § 212 odsek 1, 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona, v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona spáchaným čiastočne v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona.

Z návrhu na povolenie obnovy konania, ako aj ďalších vyjadrení odsúdeného, je zrejmé jeho snaha zvrátiť odsudzujúci rozsudok v pôvodnom konaní minimálne v časti právnej kvalifikácie jeho konania ako zločinu krádeže s poukazom na kvalifikačný znak uvedený v odseku 4 písmeno b/ ustanovenia § 212 Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona, t.j. že uvedeného trestného činu sa dopustil závažnejším spôsobom konania, konkrétne vlámaním, a týmto zmierniť trestnosť jeho konania, čo by nepochybne malo vplyv aj na trestnú sadzbu odňatia slobody, v ktorej je na mieste mu ukladať trest. Odsúdený na podklad uvedeného navrhoval konfrontovať jeho tvrdenia (že ku krádežiam

nedošlo vlámaním) s výpoveďami v pôvodnom konaní spoluobžalovaného P. Q. (a to aj previerkou jeho výpovede na mieste).

Primárne nadriadený súd zdôrazňuje, že v pôvodnom konaní bol odsúdený P. A. právoplatne uznaný za vinného (spolu s P. Q. a J. Q.), po tom, čo odsúdený (rovnako ako obaja pôvodne spoluobžalovaní) urobil vyhlásenie o uznaní viny podľa § 257 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku, ktoré bolo súdom prijaté a preto k otázke viny za 3 inkriminované čiastkové útoky sa dokazovanie nevykonávalo. Prijatiu vyhlásenia o uznaní viny zo zákona musí predchádzať, a aj v posudzovanom prípade tomu tak bolo, kladné zodpovedanie otázok vymedzených v § 333 odsek 3 písmeno c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku zo strany obžalovaného.

Odsúdený takýmto spôsobom (za prítomnosti svojho obhajcu) uznal svoju vinu tak vo vzťahu k všetkým skutkovým okolnostiam formulovaným v skutkovej vete obžaloby aj vo vzťahu k právnej kvalifikácii všetkých troch čiastkových útokov ako konkrétnych (pokračovacích) trestných činov. Priznal sa teda aj k tým skutkovým okolnostiam, ktoré u neho odôvodnili naplnenie zákonných znakov zločinu krádeže vlámaním (§ 212 odsek 1, 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona).

Odsúdený sa v konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy vo svojej podstate domáhal len iného spôsobu hodnotenia dôkazov, ako to učinil súd I. stupňa (keď prijal jeho vyhlásenie o uznaní viny a jeho vinu tak uznal skutkovo aj právne v zmysle obžaloby) a na tom základe sa domáhal zmeny právnej kvalifikácie žalovaného skutku (troch čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu) v jeho prospech.

Nadriadený súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že inštitútom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku nemožno dosiahnuť nápravu právnych chýb, teda ani právnej kvalifikácie žalovaného skutku, a to ani v prípade, že by k takémuto pochybeniu došlo.

Rovnako ním nemožno dosiahnuť ani znovuprehodnotenie dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní. Pre povolenie obnovy konania primárne musia existovať nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme.

Taktiež ním nemožno dosiahnuť nápravu procesných chýb, aj keby k takým v pôvodnom konaní došlo (na ich nápravu slúžia iné právne inštitúty).

K uvedenému nadriadený súd konštatuje, že ustanovenia Trestného poriadku o obnove konania expressis verbis nevyklúčujú možnosť obnovy konania vo výroku o vine, ak v pôvodnom konaní došlo k prijatiu vyhlásenia o vine obžalovaného po postupe upravenom v § 257 Trestného poriadku.

Nemožno však prehliadať, že k posudzovaniu podmienok pre prijatie vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny z pohľadu súdu dochádza na základe takéhoto vyhlásenia obžalovaného a ním kladnom zodpovedaní zákonom stanovených otázok po konfrontácii takéhoto jeho postoja k súdnej trestnej činnosti výlučne s dôkazmi zabezpečenými v prípravnom konaní, pričom dôsledkom prijatia vyhlásenia o uznaní viny v zmysle § 257 odsek 8 Trestného poriadku je, že dokazovanie sa v otázke viny (v rozsahu priznania) na hlavnom pojednávaní nevykonáva.

Pokiaľ sa preto návrhom na povolenie obnovy konania odsúdený, v pôvodnom konaní uznaný za vinného po prijatí jeho vyhlásenia o uznaní viny postupom podľa § 257 Trestného poriadku, domáha obnovy konania vo výroku o vine a za tým účelom aj uvádza skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku, popiera tým slobodu, vážnosť, určitosť alebo zrozumiteľnosť prejavu svojej vôle vyjadrenej v pôvodnom konaní pri procesnom postupe podľa § 257 Trestného poriadku.

Preskúmanie dôvodnosti novovádzaných skutočností alebo vykonanie novonavrhovaných dôkazov v intenciách § 394 odsek 1 Trestného poriadku v takom prípade prichádza do úvahy len vtedy, ak ide o také nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré vyvolávajú dôvodné pochybnosti o tom, že vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku (obdobne aj § 257 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku) alebo ním kladné zodpovedanie otázok uvedených v § 333 odsek 3 písmeno c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku nebolo slobodné, vážne, určité alebo zrozumiteľné a z toho dôvodu už v čase takéhoto vyhlásenia obžalovaného nebol zákonný dôvod na jeho prijatie súdom.

V posudzovanom prípade odsúdený po tom, čo sa k spáchaniu žalovaného skutku priznal, učinil vyhlásenie o uznání viny a toto jeho vyhlásenie po postupe podľa § 257 Trestného poriadku aj bolo súdom prijaté. Uvedené vyhlásenie vykonal v prítomnosti obhajcu.

Odsúdený zmenu tohto postoja k vlastnej trestnej činnosti v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania ničím neodôvodnil, pričom mu nič nebránilo dosiahnuť vykonanie hlavného pojednávania s rozvinutím procesu dokazovania (v prípade, že by takéto vyhlásenie neurobil), a to aj v tom smere, ktorého sa dožaduje až návrhom na povolenie obnovy konania (konfrontácia alebo previerka výpovede na mieste so spoluodsúdeným a pod.), aby sa prípadne odstránili rozpory, ktorých odstraňovania sa ex post dožaduje. Inými slovami odsúdený sa na hlavnom pojednávaní vzdal dobrovoľne tohto práva.

Nesprávna je tak predstava odsúdeného, že po uznání viny v rámci vyššie popísaného procesného postupu a jeho právoplatnom odsúdení možno úspešne pod záštitou inštitútu obnovy konania dosiahnuť vykonanie dokazovania v rozsahu v akom sa vykonáva na hlavnom pojednávaní (obnova konania neslúži na nahrádzanie hlavného pojednávania) po tom, čo sa takéhoto postupu z vlastnej vôle dobrovoľne vzdal.

Odsúdený nevysvetlil dôvod zmeny jeho postoja k trestnej činnosti, ku ktorej sa v pôvodnom konaní priznal a neuviedol akúkoľvek novú skutočnosť a nepredložil (resp. nenavrhol) akýkoľvek nový dôkaz, ktorý by relevantne spochybňoval slobodu, vážnosť, určitosť a zrozumiteľnosť jeho vyhlásenia o uznání viny na hlavnom pojednávaní a súčasne tým aj správnosť prijatia žalovaného skutku a jeho právneho posúdenia v zmysle obžaloby z jeho strany.

Na tom základe nadriadený súd konštatuje, že súd I. stupňa rozhodol správne, keď návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol postupom podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku a odmietol aj vykonať odsúdeným navrhované dôkazy, nakoľko tieto neboli novými dôkazmi spôsobilými spochybniť pravdivosť a reálnosť vyhlásenia odsúdeného o uznání viny na hlavnom pojednávaní.

Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.